

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 219

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 823 din 12 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 854 din 17 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 alin. (3) din Codul de procedură civilă	5–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1. — Ordonanță militară a ministrului afacerilor interne privind unele măsuri de primă urgență care privesc aglomerările de persoane și circulația transfrontalieră a unor bunuri	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 823

din 12 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grebel Bela Attila în Dosarul nr. 3.665/211/2016 al Judecătoriei Cluj-Napoca și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.312D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, având în vedere dispozițiile art. 257 din Codul de procedură penală, care stabilesc modul de citare a unei persoane în fața instanței de judecată, nu se poate susține că în procesul penal se face o citare formală. Consideră că susținerile autorului excepției vizează un caz particular, astfel că nu pot constitui aspecte de neconstituționalitate a textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 1.221 din 26 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.665/211/2016, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Grebel Bela Attila cu ocazia soluționării unei cereri de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13

privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate, întrucât nu asigură un remediu concret și efectiv persoanei judecate în lipsă pentru a obține redeschiderea procesului în situația în care procedurile de citare au fost îndeplinite formal — de exemplu, prin afișare la sediul instanței —, dar persoana în cauză nu a avut cunoștință, în realitate, de desfășurarea procesului, în sensul de a fi informată personal în această privință. Astfel, arată că la data de 8 februarie 2016 a aflat că împotriva sa a fost pronunțată o hotărâre penală definitivă de condamnare, după care a fost încarcerat. Menționează că a avut calitatea de inculpat în Dosarul nr. 9.589/211/2015 al Judecătoriei Cluj-Napoca, fiind trimis în judecată, alături de alți inculpați, prin Rechizitoriul din 17 mai 2015 (Dosarul nr. 1.0212/P/2014) al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, pentru săvârșirea infracțiunii de tănuire, prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 270 din Codul penal. Precizează că nu a avut cunoștință — nici în cursul urmăririi penale și nici în faza de judecată — de faptul că împotriva sa se desfășoară un proces penal, fiind plecat la muncă în Marea Britanie, astfel că nu a fost ascultat, în cauză, de niciun organ judiciar. Pentru singurul termen de judecată, care a avut loc în fața Judecătoriei Cluj-Napoca la 9 iulie 2015, procedura de citare s-a realizat prin afișare pe ușa locuinței și prin afișare la sediul instanței. Prin Sentința nr. 953 din 16 iulie 2015 a Judecătoriei Cluj-Napoca a fost condamnat la un an de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tănuire, prevăzută de dispozițiile art. 270 din Codul penal, dispunându-se suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei. Împotriva acestei sentințe au declarat apel ceilalți inculpați și parchetul. Susține că, pentru termenele de judecată fixate în cauză de Curtea de Apel Cluj, fie nu a fost citat deloc, fie a fost citat la adresa de domiciliu sau prin afișare la sediul instanței. Curtea de Apel Cluj a admis apelul parchetului și a dispus executarea pedepsei de un an închisoare în regim de detenție, întrucât nu era îndeplinită condiția prevăzută de dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal pentru a se putea dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, în sensul că persoana condamnată nu și-a manifestat acordul pentru a presta o muncă neremunerată în folosul comunității. Arată că, pentru admisibilitatea unei cereri de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate, prevederile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală stabilesc două condiții care trebuie îndeplinite cumulativ. Astfel, mai întâi este necesar ca persoana condamnată să nu fi fost citată la proces și, în al doilea rând, să nu fi luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta. Consideră că sintagma „nu a fost citată la proces” nu conține suficiente garanții de previzibilitate, astfel că în orice dosar penal poate să împiedice utilizarea procedurii redeschiderii procesului penal, printr-o interpretare restrictivă și arbitrară, în situațiile în

care în dosarul cauzei se află procese-verbale care dovedesc parcurgerea anumitor proceduri de citare. Susține că dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală se referă la situațiile în care persoana fie nu a fost citată, fie nu a fost legal citată, fără a prelua însă integral ideea care se desprinde din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, independent de legala îndeplinire a procedurii de citare, ceea ce prezintă importanță pentru a se considera că un acuzat a fost judecat în lipsă este ca acesta să nu fi fost informat personal despre procedurile penale întreprinse împotriva lui, neavând astfel cunoștință de proces. Altfel spus, după cum afirmă unii doctrinari, chiar dacă inculpatul a fost legal citat, atunci când nu a primit personal citația și sunt îndeplinite celelalte condiții se poate totuși considera ca acesta a fost judecat în lipsă. Printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, atunci când o instanță din căile de atac trebuie să se pronunțe într-o cauză asupra aspectelor de fapt și de drept deduse judecății și să analizeze în ansamblul speței problema vinovăției sau nevinovăției inculpatului, aceasta nu poate, pentru motive de echitate a procedurii, să hotărască asupra acestor aspecte fără o apreciere directă a declarațiilor făcute personal de către inculpatul care afirmă că nu a comis fapta considerată infracțiune (Hotărârea din 26 mai 1988, pronunțată în Cauza *Ekbatani împotriva Suediei*, paragraful 32, Hotărârea din 8 iunie 2010, pronunțată în Cauza *Andreescu împotriva României*, paragraful 64, și Hotărârea din 21 septembrie 2010, pronunțată în Cauza *Marcos Barrios împotriva Spaniei*, paragraful 32). De asemenea, Curtea de la Strasbourg a arătat că, deși o procedură care se derulează în lipsa acuzatului nu este în sine incompatibilă cu prevederile art. 6 din Convenție, ne aflăm totuși în fața unei denegări de dreptate atunci când o persoană condamnată *in absentia* nu poate obține ulterior ca o instanță să o audieze în mod nemijlocit și să statueze din nou asupra acuzației, în fapt și în drept, atât timp cât nu s-a stabilit în mod neechivoc că a renunțat la dreptul său de a se înfățișa și de a se apăra personal (Hotărârea din 12 februarie 1985, pronunțată în Cauza *Colozza împotriva Italiei*, paragraful 29, Hotărârea din 13 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Krombach împotriva Franței*, paragraful 85, și Hotărârea din 18 mai 2004, pronunțată în Cauza *Somogyi împotriva Italiei*, paragraful 66) ori că a intenționat să se sustragă de la proces (Hotărârea din 14 iunie 2001, pronunțată în Cauza *Medenica împotriva Elveției*, paragraful 55). În Hotărârea din 6 octombrie 2015, pronunțată în Cauza *Coniac împotriva României*, paragraful 51, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că, potrivit jurisprudenței sale, informarea persoanei cu privire la acțiunea penală îndreptată împotriva sa este un act procedural de o asemenea importanță încât trebuie să se efectueze în conformitate cu cerințele procedurale și materiale care pot garanta exercitarea efectivă a drepturilor inculpatului, cunoașterea vagă și neoficială nefiind suficientă (Hotărârea din 1 martie 2006, pronunțată în Cauza *Sejdovic împotriva Italiei*, paragraful 99, Hotărârea din 23 mai 2006, pronunțată în Cauza *Kounov împotriva Bulgariei*, paragraful 47, și Hotărârea din 31 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Stoyanov împotriva Bulgariei*, paragraful 34). Or, întrucât dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală condiționează admisibilitatea cererii de redeschidere a procesului penal de neîndeplinirea procedurii de citare în mod formal — fără ca legiuitorul să facă vreo referire la situația persoanelor care, deși au fost citate formal, nu au avut cunoștință de desfășurarea procesului, în sensul că nu au fost informate personal în această privință —,

în realitate, textul de lege criticat nu constituie un remediu efectiv în cazul judecării în lipsă a unei persoane condamnate, având în vedere prevederile art. 6 raportate la cele ale art. 13 din Convenție. Altfel spus, dacă, de exemplu, inculpatul a fost citat, în mod formal, prin afișare la sediul instanței, fără ca în realitate să aibă cunoștință de desfășurarea procesului penal, printr-o interpretare restrictivă a dispozițiilor art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală s-ar putea susține că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a căii extraordinare de atac în discuție. În acest fel, de fiecare dată când procedura de citare este astfel îndeplinită (adică în marea majoritate a cazurilor), persoana judecată în lipsă nu va avea la îndemână un remediu efectiv pentru a putea cere rejudicarea cauzei în prezența sa. Or, în Hotărârea pronunțată în Cauza *Coniac împotriva României*, citată mai sus, la paragraful 57, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că se poate spune că procesul în ansamblu a fost echitabil dacă acuzatului i s-a permis să atace hotărârea de condamnare în lipsă și a avut dreptul de a fi prezent la ședința instanței de apel, deschizând astfel posibilitatea unei noi examinări în fapt și în drept a învinuirii (Decizia din 9 septembrie 2003 cu privire la admisibilitatea cererii nr. 30.900/02, pronunțată în Cauza *Jones împotriva Regatului Unit*). Autorul excepției arată că situația sa este mai gravă decât cea analizată de Curtea de la Strasbourg în Cauza *Coniac împotriva României*, având în vedere că prezența reclamantului din cauza menționată a fost asigurată în căile de atac.

6. **Judecătoria Cluj-Napoca** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală condiționează admisibilitatea cererii de redeschidere a procesului penal de neîndeplinirea procedurii de citare în mod formal. Formalitatea asupra căreia se stăruie nu duce însă la concluzia că un acuzat a fost judecat în lipsă, fără ca acesta să fi fost informat personal asupra procedurii penale întreprinse împotriva lui. De asemenea, arată că normele edictate de legiuitor trebuie să fie clare, precise și previzibile și în privința efectelor cu privire la întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere asupra îndeplinirii actului la modul real, iar nu doar sub aspect formal. Astfel, este necesar să fie folosiți termeni suficient de clari pentru ca fiecare justițiabil să beneficieze de protecția adecvată împotriva arbitrarului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 466 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură și nu sunt de natură a aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție a acestor drepturi. Invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 712 din 27 octombrie 2015.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere transmis Curții Constituționale și reținut în deciziile nr. 712 din 27 octombrie 2015 și nr. 736 din 3 noiembrie 2015, în sensul că dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală, modificate prin prevederile art. 102 pct. 276 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, [...]”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală împiedică redeschiderea procesului penal în cazul în care persoana condamnată a fost citată la proces sau a luat cunoștință în alt mod oficial despre acesta. Or,

în speță, instanța de judecată a admis cererea de redeschidere a procesului penal, reținând că persoana condamnată a fost judecată în lipsă, deoarece nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta.

15. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”. Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza dedusă judecării, cât și relevanța excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele impuse de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, condiția incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificată, în primul rând, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15, Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 329 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 14 septembrie 2017, paragraful 14, Decizia nr. 462 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 25 septembrie 2017, paragraful 13, Decizia nr. 783 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 26 martie 2018, paragraful 13, Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 18, Decizia nr. 339 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 28 august 2018, paragraful 18, și Decizia nr. 407 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 4 noiembrie 2019, paragraful 13).

16. Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât nu există o legătură cu soluționarea cauzei, în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

17. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (2) fraza întâi teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grebel Bela Attila în Dosarul nr. 3.665/211/2016 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cluj-Napoca și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 854

din 17 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 alin. (3)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Cooperativa Meșteșugărească „Crinul” — S.A. din Rădăuți în Dosarul nr. 1.004/285/2016 al Judecătoriei Rădăuți și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 767D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a acesteia. Consideră că nu poate fi reținută critica prin raportare la art. 16 din Constituție, arătând că reglementarea ce face obiectul excepției se justifică prin faptul că încă de la introducerea cererii de chemare în judecată pârâtul cunoaște pretențiile reclamantului și, în consecință, știe dacă este necesar să cheme sau nu în garanție o altă persoană, pe când în cazul reclamantului, o astfel de necesitate poate să rezulte ca urmare a susținerilor pârâtului cuprinse în întâmpinare sau în cererea reconvențională. Totodată, în considerarea principiului exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților, dacă știe că se impune să cheme un terț în garanție, pârâtul trebuie să indice de la bun început acest lucru. De altfel, dacă nu formulează cerere de chemare în garanție, pârâtul are oricând la îndemână posibilitatea introducerii unei acțiuni principale. De asemenea, acestuia i se poate opune excepția procesului rău condus, *exceptio mali processus*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.004/285/2016, **Judecătoria Rădăuți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Cooperativa Meșteșugărească „Crinul” — S.A. din Rădăuți într-o cauză având ca obiect soluționarea unei „acțiuni în daune delictuale”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât pârâtul este lipsit de posibilitatea de a formula o cerere de chemare în garanție după expirarea termenului de depunere a întâmpinării, atunci când este posibil ca acest mijloc procesual să fie singura lui apărare validă. Se arată că reclamantul are posibilitatea ca prin răspunsul la întâmpinare să propună probe noi, astfel cum s-a întâmplat chiar în procesul în care a fost ridicată excepția. Precizează că reclamantul poate introduce în mod intenționat o cerere de chemare în judecată aparent neîntemeiată, care să determine lipsa unui răspuns — sau cel mult un răspuns minimal — de la pârât, prin întâmpinare. După aceasta, prin răspunsul la

întâmpinare, reclamantul își poate prezenta adevăratele probe pe care își bazează pretențiile, moment în care pârâtul nu mai poate face o cerere de chemare în garanție, chiar dacă ar dori acest lucru. Se susține că se restrâng dreptul la apărare și dreptul de acces liber la justiție, în condițiile în care chemarea în garanție este considerată o adevărată acțiune. Totodată, se încalcă și principiul egalității în drepturi, întrucât nu se justifică poziția de superioritate pe care o are reclamantul față de pârât în ceea ce privește posibilitatea de a formula o cerere de chemare în garanție, cu referire la termenul în care o asemenea cerere poate fi formulată. În același timp, este exclus dreptul pârâtului ca printr-o cerere reconvențională să invoce o garanție, chiar dacă în această situație el are o poziție similară cu cea a unui reclamant. Se critică, de asemenea, și situația diferită față de termenul pe care îl are intervenientul principal pentru a formula o cerere de chemare în garanție, arătându-se că limitarea posibilității pârâtului de a invoca o cerere de chemare în garanție nu are la bază o justificare rezonabilă, astfel că se încalcă și art. 21 din Constituție în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Rădăuți** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, în opinia sa, textul de lege criticat nu aduce atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate de autoarea excepției.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispoziției încheierii de sesizare, prevederile art. 73 din Codul de procedură civilă. Din motivarea excepției rezultă că autoarea acesteia critică doar dispozițiile art. 73 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut normativ: „(3) *Cererea [de chemare în garanție] făcută de pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată*”.

12. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 24 — *Dreptul la apărare*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că instituția chemării în garanție, reglementată în art. 72—74 din Codul de procedură civilă, consacră o formă de intervenție forțată într-un proces prin utilizarea căreia se eficientizează administrarea justiției, întrucât oferă părții interesate posibilitatea de a solicita judecarea în cadrul aceleiași

proces atât a acțiunii principale, cât și a acțiunii în garanție sau în despăgubiri pe care ar putea să o formuleze și în mod separat, prin promovarea unei acțiuni distincte. Scopul părții care apelează la acest procedeu de extindere a cadrului procesual este acela de a-și asigura despăgubirea în cazul în care soluția pronunțată i-ar fi defavorabilă, valorificându-și pe cale incidentală dreptul de a fi garantat sau despăgubit.

14. Autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate susține că sunt nesocotite dispozițiile art. 16 și 21 din Constituție ca urmare a faptului că prevederile de lege criticate stabilesc pentru pârât un termen diferit de cel pe care îl are la dispoziție reclamantul pentru depunerea cererii de chemare în garanție. Astfel, dacă cererea făcută de reclamant sau de intervenientul principal trebuie depusă cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe, în ceea ce privește cererea făcută de pârât se prevede că aceasta se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe — adică în 25 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată, conform art. 201 alin. (1) din Codul de procedură civilă —, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată.

15. Prin prisma unor critici formulate din aceeași perspectivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra prevederilor similare cuprinse în art. 61 din Codul de procedură civilă din 1865, statuând că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competență exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, Curtea a reținut că accesul liber la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege. În consecință, prin reglementările cuprinse în art. 61 din Codul de procedură civilă din 1865, referitoare la termenele până la care reclamantul, respectiv pârâtul, poate depune cererea de chemare în garanție, legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite. Curtea a constatat că, în aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă nici accesul liber la justiție, atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești, în termenul legal, cu cererea de chemare în garanție. Mai mult, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. În acest sens sunt Decizia nr. 913 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 27 noiembrie 2007, Decizia nr. 209 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 6 mai 2008, Decizia nr. 815 din

3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 16 august 2010, Decizia nr. 227 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 11 mai 2011.

16. Întrucât criticile de neconstituționalitate formulate în cauza de față privesc aceleași aspecte, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate.

17. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia, în situația în care, prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul prezintă adevăratele probe pe care își bazează pretențiile, pârâtul nu ar mai avea posibilitatea de a formula o cerere de chemare în garanție, Curtea constată că nu poate fi reținută, întrucât, potrivit regulilor instituite prin art. 254 din Codul de procedură civilă, probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât, prin întâmpinare. Dovezile care nu au fost propuse în aceste condiții nu vor mai putea fi cerute și încuviințate în cursul procesului, decât în anumite cazuri expres precizate de lege, și anume, atunci când necesitatea probei rezultă din modificarea cererii, când nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea, când partea învederează instanței că, din motive temeinic justificate, nu a putut propune în termen probele cerute, când administrarea probei nu duce la amânarea judecării sau când există acordul expres al tuturor părților. Așadar, pârâtul va cunoaște pretențiile reclamantului și probele pe care acestea se sprijină încă de la comunicarea cererii de chemare în judecată, nemaexistând, de regulă, un alt moment procedural în care să fie permisă propunerea de noi probe de către reclamant. Prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul nu va putea propune alte probe decât cele pe care deja le-a considerat a fi necesare pentru demonstrarea pretențiilor sale exprimate în cererea de chemare în judecată. Este adevărat că, până la primul termen la care este legal citat, reclamantul își poate modifica cererea de judecată, potrivit art. 204 alin. (1) din Codul de procedură civilă, propunând, în mod corespunzător și probe noi, dar acest fapt nu împieteză asupra dreptului pârâtului de a recurge la chemarea în garanție. Aceasta, deoarece, potrivit textului menționat, într-o asemenea situație, instanța va dispune amânarea pricinii și comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea formulării întâmpinării, fiind aplicabile în mod analog prevederile criticate în cauza de față, care îi permit acestuia să formuleze până la acest nou moment procesual cererea de chemare în garanție. Prin urmare, nu se poate susține nici critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil, din perspectiva mijloacelor de apărare de care dispun părțile în cursul procesului.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Cooperativa Meșteșugărească „Crinul” — S.A. din Rădăuți în Dosarul nr. 1.004/285/2016 al Judecătoriei Rădăuți și constată că prevederile art. 73 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Rădăuți și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

De acord
PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

ORDONANȚĂ MILITARĂ privind unele măsuri de primă urgență care privesc aglomerările de persoane și circulația transfrontalieră a unor bunuri

Având în vedere dispozițiile art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 21 ianuarie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 și art. 4 alin. (2) din Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență la nivel național, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 16 martie 2020, ținând seama de evaluarea realizată de Comitetul Național pentru Situații de Urgență, aprobată prin Hotărârea nr. 11 din 17 martie 2020,

pentru punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 3—5 din anexa nr. 2 la Decretul nr. 195/2020,

în temeiul art. 20 lit. n) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următoarea ordonanță militară:

Art. 1. — (1) Se suspendă activitatea de servire și consum al produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice, organizată de restaurante, hoteluri, cafenele sau alte localuri publice, în spațiile destinate acestui scop din interiorul sau exteriorul locației.

(2) Este permisă organizarea, de către entitățile prevăzute la alin. (1), a activităților de comercializare a produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice, care nu presupun rămânerea clienților în spațiile destinate acestui scop, precum cele de tip „drive-in”, „room-service” sau livrare la client.

Art. 2. — Se suspendă toate activitățile culturale, științifice, artistice, religioase, sportive, de divertisment sau jocuri de noroc, de tratament balnear și de îngrijire personală, realizate în spații închise.

Art. 3. — (1) Se interzice organizarea și desfășurarea oricărui eveniment care presupune participarea a peste 100 de persoane, în spații deschise.

(2) Organizatorii evenimentelor organizate și desfășurate în spații deschise, ce presupun participarea a maximum 100 de persoane, sunt obligați să dispună măsuri care să asigure distanța de minimum 1 metru între participanți.

Art. 4. — (1) Conducătorii autovehiculelor de transport marfă cu capacitatea maximă autorizată mai mare de 3,5 t au obligația ca, în punctul de trecere a frontierei, să aibă asupra lor și să poarte mijloace individuale de protecție, precum dezinfectant, mănuși, mască pentru față, precum și să prezinte documente care atestă traseul de deplasare până la destinație.

(2) Conducătorii de autovehicule prevăzuți la alin. (1), care sosesc din „zone roșii” sau „zone galbene” ori au tranzitat aceste zone, nu se supun măsurilor de carantină sau izolare, dacă la prezentarea în punctul de trecere a frontierei nu manifestă simptomatologie asociată COVID-19.

Art. 5. — (1) Transportul dispozitivelor medicale și materialelor sanitare care asigură prevenția și tratarea afecțiunilor asociate COVID-19, precum și al medicamentelor cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor

autorizate de punere pe piață în România (Canamed), în vederea distribuirii în afara teritoriului României, este interzis.

(2) Transportul ansamblelor și subansamblelor de echipamente medicale, fabricate în România pentru beneficiari externi, nu se supune interdicției prevăzute la alin. (1).

Art. 6. — Măsurile de primă urgență, prevăzute la art. 1—5, se aplică pe toată durata stării de urgență, în termen de 24 de ore de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

Art. 7. — (1) Se suspendă toate zborurile efectuate de operatori economici aeriени spre Spania și din Spania către România, pentru toate aeroporturile din România, pentru o perioadă de 14 zile. Măsura se aplică începând cu data de 18 martie 2020, ora 18.00, ora României.

(2) Se prelungeste măsura suspendării zborurilor efectuate de operatori economici aeriени spre Italia și din Italia către România, pentru o perioadă de 14 zile, începând cu data de 23 martie 2020.

(3) Măsurile prevăzute la alin. (1) și (2) nu se aplică zborurilor efectuate cu aeronave de stat, zborurilor de transport marfă și corespondență, umanitare sau care asigură servicii medicale de urgență, precum și aterizărilor tehnice necomerciale.

Art. 8. — (1) Se interzice persoanelor izolate la domiciliu, carantinate sau internate, ca măsură de prevenire a răspândirii COVID-19, să iasă din locația în care acestea au fost plasate, fără aprobarea autorităților competente.

(2) Măsura se aplică pe toată durata stării de urgență, de la data aplicării prezentei ordonanțe militare.

Art. 9. — (1) Sunt abilitate să asigure aplicarea și respectarea prevederilor prezentei ordonanțe militare:

a) Poliția Română, Jandarmeria Română, poliția locală, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorului și conducătorii autorităților administrației publice locale, pentru măsurile prevăzute la art. 1—3;

b) Poliția de Frontieră Română și direcțiile de sănătate publică, pentru măsura prevăzută la art. 4;

c) Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru măsura prevăzută la art. 5;

d) Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, pentru măsura prevăzută la art. 7;

e) Poliția Română, Jandarmeria Română, Poliția de Frontieră Română, poliția locală, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și structurile subordonate, direcțiile de sănătate publică și conducătorii autorităților administrației publice locale, pentru măsura prevăzută la art. 8.

(2) Nerespectarea măsurilor de primă urgență prevăzute la art. 1—8 atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală, în conformitate cu prevederile art. 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Personalul instituțiilor prevăzute la alin. (1) este împuternicit să constate contravenții și să aplice sancțiuni, în conformitate cu prevederile art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — (1) Prezenta ordonanță militară se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică de la data de 18 martie 2020.

(2) Furnizorii de servicii media audiovizuale au obligația de a informa publicul, prin mesaje difuzate regulat, pentru cel puțin două zile de la data prevăzută la alin. (1), despre conținutul prezentei ordonanțe militare.

Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

București, 17 martie 2020.
Nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

